

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Η απερισκεψία του Αντωνίου εξοργίζουν τον Οκταβίω. Διαδέσσεται και συκοφαντίες. Ο Αντώνιος ζητεί βθεταίαν απ' τους συμμάχους του βασιλείς. Η πιστή Κλεοπάτρα, Δισκοδεσάτις και έργια. Στον Αμέρκαϊκό. Τα άπαισια προηνήματα. Τε δηλητηριασμένε κρασί. Η ναυμαχία. Η Κλεοπάτρα φεύγει. Ο Αντώνιος στην Αλεξάνδρεια. Νικημένες, άπογοητευμένες, μισάνθρωπος, κτλ.

Γ'.

Στο προηγουμένο φύλλο γράψαμε για τις εξαιρετικές τιμές που άπένεινε ο Αντώνιος, μετά τη νίκη του, στην Κλεοπάτρα, καθώς και στα παιδιά της, στα όποια παραχώρησε ολόκληρα βασίλεια.

Μόλις όμως ο Οκτάβιος, ο όποιος βρισκόταν στη Ρώμη και άποτελούσε μέλος της τριανδρίας, έμαθε ότι ο συνάχων του Αντωνίου άνεληθήσε τον Καισαρίωνα, τον γιού της Κλεοπάτρας, διάδοχο του Καισαρός, εξοργίστηκε και θέλησε να τον τιμωρήσει.

Άρχισε λοιπόν να προετοιμάζεται για να έκοτρατεύσει έναντιον του και συγγρόνη, για να καταφέρει το γρήγορον του άπαισίον του, διάδοσε στο λαόν, ότι ο Αντώνιος είχε άποκηρύξει τη Ρωμαϊκή του καταγωγή, ότι είχε γίνει δούλος της Αιγυπτίας βασιλείσσης, ότι σκόπευε να μεταφέρει την έδρα της αυτοκρατορίας στην Αλεξάνδρεια και άλλα τέτοια.

Ο Αντώνιος, όταν έπληροφόρησε τους ξεντελισμούς του Οκταβίου, άποφασίσει να προλάβει και να έπιτεθή αυτός πρώτος έναντιον του, και γι' αυτό τό σκόπν πήγε στην Έφεσο, όπου προσκάλεσε τους συμμαχίον του να τον βοηθήσουν.

Πρώτη έφασεσε να έπαυονη στην πρόσκλησή του η Κλεοπάτρα, η όποια πήγε και τον βοήθη. Έχοντας μαζί της 200 τριήρεις και 20.000 δάπαντα.

Ο έρχομός της όμως, αντί να καλύτερήσει την κατάσταση, την χειροτέρεσε, γιατί έφερε στο στρατόπεδόν του Αντωνίου την άταξία και τη διασθορά. Συγγρόνησ δέ οι έρωτευμένοι ξαναόρισαν τα έργια τους. Δισκοδεσάτις έπι διασκοδεσάσιον έβρισον στην Έφεσον, όπου άργότερα στη Σάμο, όπου κτεθήσαν οι Αντώνιος κι' η Κλεοπάτρα.

Και ένθ, καθώς γράφει ο Πλούταρχος, ολόκληρη η άεικνυμένη άνηχούσε από την κλαγγή των όπλων, στη Σάμο είχαν προσκληθεί περίπου χίλιοι κωμοδοί και σκηνοδότες και άνηχούσαν άσματα και μοναχίς.

Τότε η Σύγκλητος των Ρωμαίων καθήρησε τον Αντώνιο από τό έπιτιμό άξιωμα και την ίδια μέρα — 1 Ιανουαρίον του έτους 31 π. Χ. — ο Οκτάβιος έκίνησε τον πόλεμον, όχι κατά του άποστατή ανιπατριώτων του, αλλά κατά της Κλεοπάτρας, και τοίτο για να καλύτερήσει την άδυναμία του πλόνου.

Την άνοιξη του ίδιου χρόνου, ο Αντώνιος είχε συγκεντρώσει τό στρατό και τό στόλον του στό Άκτιον, στην είσοδο του Αιθαρωϊκού κόλπου, και έτοιμάζονταν να πλεύσει κατά της Ιταλίας, όταν έπληροφόρησε ότι τα πρώτα πλοία του Ρωμαϊκού στόλου είχαν φτάσει ήδη στα παράλια της Ηπείρου, όπου άνεμειντο κι' όλοι ο άλλος στόλος.

Ο στρατός του Αντωνίου άπετελούε από 16 λεγεώνες και 12.000 ίππεις, ήτοι από 110.000 άνδρες έν όλον, ο δέ στόλος του από 500 πλοία.

Ο Οκτάβιος από την άλλη μεριά, είχε παραλάβει από τη Ρώμη και διέθετε 80.000 λερούς, 10.000 ίππεις και 250 πλοία.

Ο Αντώνιος κτερίζει το βόρειο άκρον της Αχαρναϊας, κοντά στο άρσθησιον Άκτιον, και ισχυρό μέρος του στρατού του είχε στρατοπέδουσι στην άνηχουρή παραλία της Ηπείρου.

Ήταν, με άλλα λόγια, χωρίς του Αιθαρωϊκού κόλπου, μέσα στον όποιον βρισκόταν ο στόλος του, και κτερίζει έξαίρητη άμυντική θέσι.

Από την άλλη μεριά όμως του ήταν άποκλεισμένος ο θαλάσσιος δρόμος, απ' όπου προημεθεόνταν τα τρόφιμα, γιατί ο Οκτάβιος είχε στρατοπέδουσι στην Ηπείρω, σε μικρή άπόστασι απ' τις παραλάκεις του έρσοφν του.

Οι δύο στρατοί έβρισαν πολλές μέρες άντιμέτωποι, χωρίς ν' άπομασίονη, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, να κίνησει έναρσί της μάχης.

Ο Αντώνιος δεν ήθελε άν έπρεπε να πολεμήσει από έρσοφν ή από θαλάσσιον και, σαν να μην έφτανε αυτό, βασανίζονταν από άπαισιες προσηθήσις...

Εκείνες τις μέρες οι άνδριάντες αυτού και της Κλεοπάτρας είχαν γκρεμιστεί απ' τους κερανούς, τό μαρμάρινο άγαλμά του στην Αίλβα

είχε εξαργιά... ίδρωσι και άλλα παύματα καζύ σημάδια είχαν φανεί παντού.

Είς έπληρονον συνέθη και ζάτι άλλο που τον έτρομάζε άόμοια περισσότερο. Το περισσότερο αυτό, τό όποιο διηγείται ο Πλούταρχος, είχε ως έξής :

Μιά μέρα, μερικά χελιδόνια είχαν πάει κι' είχαν στήσει τη φωλιά τους στη ναυαγίδα της Κλεοπάτρας. Άλλά ύστερ' από μιá βδομάδα ένεγκανίσθησαν εκεί έξωγια άλλα χελιδόνια, τα όποια κατέστρεφαν τη φωλιά κι' έσοκόταναν τους νεοσσούς των πρώτων χελιδόνων.

Έπι πλέον, ένας από τους στρατηγούς του Αντωνίου είχε αυτοολίσει προς τον έρσοφν και δύο σύμμαχοί του βασιλείς είχαν νεκρήει.

Στό τέλος ο Αντώνιος άρχισε να έτοιμάζεται και την ίδια την Κλεοπάτρα και έπειδή φοβάταν μήπως τον δηλητηριάσει, έπι πολλές μέρες ούτε έτρωγε, ούτε έπινε, πριν προηγουμένως δοκιμάσει αυτή τα φαγητά ή τα ποτά.

Η Κλεοπάτρα βρισκόταν κι' αυτή σε στενωπήρη κατάσταση, αλλά ύποτασσόταν στις ίδιότητες άπαιθήσις του Αντωνίου, γιατί δεν ήθελε να τον κακοαδίσση.

Μιά βδομάδα, την ώρα του φαγητού, η θούαία Αιγυπτία άπέπασσε απ' τό στεφάνν που φορούσε, ένα τριαντάφυλλο, έρριξε τα φύλλα του μέσα στο κρασί της και προσέφερε χαμογελώντας τό ποτήρι στον Αντώνιο.

Ο Αντώνιος τό πήρε κι' έτοιμάστηκε να τό φέρη στα χείλη του, αλλά αυτή τον έπιτόδισε και διάταξε έναν δούλο να τό πη.

Μόλις εκείνος άδίσασε τό περιεχόμενον του ποτηριού σοφία καταγής ασπασόντας και σε λίγο ξενύχισε με φρυχτούς σπασοίσις.

Τότε η Κλεοπάτρα, γόρισε στον ίρσηλό της ύποστράτεζο και του είπε :

— Αντώνιος, κάνεις ποτέ άπραγμα να με ήτοιμάσσει. Μάθε ότι άν ήθελα να σε θανατώσω, θα έβρωσκα και έτοιμας και μέσα. Δεν ήθελο όμως να τό κάνω, γιατί μου είναι αδύνατο να ήμισ χωρίς έόνα L...

Κατόπιν τον έτοιμάσσει να καινή έρσοφν με τα πλοία του και να περάσει μέσ' απ' τον έρσοφικό στόλον, για να καταφέρει στην Αιγυπτον.

Ο Αντώνιος όμως, ήθελε να συνάγη τέλεισηση μάχη με τους ανιπαίλους του, και δεν έδέχτηκε την πρότασή της.

Στό μεταξύ, η άπαισιες απ' τη μιá μεριά και η άρροστίες απ' την άλλη του είχαν άποδεκτίσει τό στρατό. Για να συμπληρήσει τότε τα κενά που είχαν δημιουργηθή στα πλοία, έναρτόρησε 140 άπ' αυτά, και με τα πληρώματά τους άναπλήρωσε τις έλλείψεις που είχαν τα άλλα.

Τό πρωί, τέλος, της 2 Σεπτεμβρίου, ο Αντώνιος παρέλαβε τό στόλον του, πέρασε τό στενό του Άκτιου και τοποθετήθηκε άπέναντι του στόλου του Οκταβίου.

Κατά τό μεσημέρι έγινε η ναυμαχία, άλλ' έπειδή και από τα δύο μέρη πολεμούσαν με άπομασιτικότητα, τό άποτέλεσμα ήταν άμυρόλοιο.

Σ' αυτό τό σημείο βρισκόταναν τα πράγματα, όταν η Κλεοπάτρα κατελήθη από φόβο και διάταξε τα 60 πλοία της να άνατετάσων τα κενά και να φύγουν.

Μόλις δόθηκε αυτή η διαταγή, έπεσάρησε άταξία και σύγχυσι και πανικός, σ' ολόκληρον στόλον.

Ο Αντώνιος, βλέποντας τη φυγή της αγαπημένης του, διάταξε και αυτός τη ναυαγίδα του να την άπολουθήσει και έτοιμας κατόπιν της.

Έτσι τα πλοία του στόλου του έβρισαν άναπελασισα και ένεκντησαν όλα από τον Οκτάβιο.

Ο Αντώνιος, άφού γόρισε μαζί με την Κλεοπάτρα στην Αλεξάνδρεια, βυθίστηκε σε στυγνή άπέλασια. Ο στρατός του από άρρησε στην Αχαρναϊα, είχε περαωθεί στον Οκτάβιο, και ο σύμμαχός του Ηρόδης, ο βασιλείς της Ιουδαίας, είχε δηλώσει ύποταγή τό

Η Ναυμαχία του Άκτιου

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΖΑΝΙΤΑ ΜΠΕΛΛΑΡ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΚΕΙΝΟΣ. Ένας νέος 30 ετών.

ΕΚΕΙΝΗ, μία νέα 20 ετών.

(Σ' ένα πάρκο. Έκείνη κρατάει ένα μπουκέτο από πασχαλιές και πληθαίνει γρήγορα στην άρχη, σιγά—σιγά κατόπιν. Εκείνος την ακολουθεί. Βραδυναίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεσποινίς!... Δεσποινίς!... Μή φεύγετε... Σταθήτε μία στιγμή... Σταθήτε, σάς παρακαλώ...

(Έκείνη προχωρεί πιο γρήγορα, μα εξαφρα το βαδισιά της γίνεται άργο και κουρασμένο).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έπι τέλους, δεσποινίς! Σάς πρόφτασα...

ΕΚΕΙΝΗ, (με φωνή κουρασμένη). — Μά έπι τέλους, τί θέλετε από μένα, κύριε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Συγγνώμη, δεσποινίς... Μου έπιτρέπετε να σάς συνοδεύω;

ΕΚΕΙΝΗ. — Κάνετε λάθος, κύριε... Δέν είμαι άπ' τις κοπέλλες που δέχονται να τις συνοδεύουν άγνωστοί κύριοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Έτσι λένε όλες... (Δυνατά). Ώ, δεσποινίς, γιατί μου τό λέτε αυτό; Θέλετε να σάς πω τ' όνομά μου;

ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι, κύριε. Έξακολούθηστε σάς παρακαλώ τό δρόμο σας και μη μ' ένοχλίετε... (Όλοσσο τό βήμα της είναι άργο. Φαίνεται σαν να μην μπορεί πια να προχωρήσει, σαν να τή βαρύνουν άκόμα και τα άνθη που κρατάει).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έπιτρέψτε μου να σάς πω...

ΕΚΕΙΝΗ, (διακούοντας τον). — Μά σάς είπα, κύριε, δέν μιλώ μ' άγνωστούς κύριους στόν δρόμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είμαι ό...

ΕΚΕΙΝΗ, (άπότομα). — Σάς παρακαλώ... Είνε περσιτό... Δέν μ' ένοιαφέρει τ' όνομά σας. Όχι, θά σάς πω τό δικό μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καλύτερα... Έτσι ή φαντασία μου θά σάς δώσει τό όραμά της όνόματά, θελήσει ή μη άγνωστη. Θά σάς όνομάσω: "Άνοιξη, χάρι, νεότητα, πασχάλιά!...

ΕΚΕΙΝΗ, (χαμογελώντας πικρά). — Πασχιλιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναι, είσαστε δροσερή και χαριτωμένη, σαν τις πασχαλιές που κρατάει...

ΕΚΕΙΝΗ, Κι' όμοι δέν μέ διακρίνετε. Είνε τόσο σκοτεινά έδώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ώ, φίλετό πολύ καλά. Το πρόσωπό σας είναι λεπτό, σχεδόν παιδικό. Το στόμα σας μικρό. Τα μάτια σας μεγάλα και όμοια. Άφρησε με να τα ίδω πιο κοντά... (Σκύβει κοντά της, μα εκείνη άπομακρύνεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Τί παιχνιδιάρη!... Τί δελιχική!... (Δυνατά). Θέλω να δω τί χρώμα έχουν τα μάτια σας.

ΕΚΕΙΝΗ, (πληθαίνει και καθεται σ' ένα παγκάκι). — Ώ, Θεέ μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ, (καθεται κοντά της). — Λοιπόν, είναι μαύρα τα μάτια σας ή γαλάνα; (Σκύβει κοντά της).

ΕΚΕΙΝΗ, (κρυθώντας τό πρόσωπό της μέσα σ' άνθη της και βήχοντας). — Ώ, Θεέ μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ό Θεός μάς έλάσσε γιά ν' αγαπήμαστε, δεσποινίς. Η νύχτα είναι άσπρη και γλυκιά. Δώστε μου τό χέρι σας.

(Έκείνη σηκώνεται να φύγει, μα σαν να μετανοιώνη εξαφρα, ξανακαθεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Τί κομποματωτό!... Δέν είναι από κείνες που άπογοφούν εύκολά. Της άφροσύνη τά νάμα και τό σέξουα. Πάντως σέ λίγα λεπτά θά ένδοσση...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κύριε, σάς παρακαλώ... Άφρησε με ήσυχη. Μή μέ στενοχωρείτε (Βήχει).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είστε κρυονεμένη; Η μήπως σάς πειράζει ή βραδινή δροσιά; Το έπιανοφορέα σας είναι πολύ λεπτό. (Τήν άγγίζει στον ώμο).

ΕΚΕΙΝΗ, (σηκώνεται θυμωμένη). — Μά, έπι τέλους!... Φύγετε... Πηγαίνετε μακριά μου... Κάθισα έδώ να ξεκουραστώ μία στιγμή κι έσείς δέν μ' αφήνετε ήσυχη...

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Διόλου παράζενο να είναι καμιά ρομαντική τή, που ζητάει πελάτιες. (Δυνατά). Συγγνώμη!... Καθήστε, δεσποινίς, ή πασχαλιές σας μεθούν με τ' άρώμα τους... Λοιπόν πώς θέλετε να μη μέ γρηπτη ή άποσφραμίσα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Άν έξορατε, κύριε... Άν έξορατε... Αυτές ή πασχαλιές... Θεέ μου!... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Είναι τρομερή κομποματωτό!... (Δυνατά). Κλαίτε; Ώ, Θεέ μου!... Έπιτρέψτε μου να σρογγίσω με τό χέρι μου τα δάκρυά σας...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κύριε, θ' αναγκαστώ να σάς τα πω όλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Έτσι λένε όλες. Βεβαιώθηκα πια τί συμβαίνει. Είναι μία κόρη της γαρίας που θέλει να με τροβήξει με δάκρυα και με τραγικές ιστορίες. (Δυνατά). Ναι, μικρούλα μου... Καταλαβαίνω... Ήσουν άγνή σαν τό κύνιο. Άλλά βρήθε κείνοσ έλλεινος, πρδοότης, άναστροφή, και τό κύνιο, τό κωμμένο, έχασε άδελιά του την αγνότητά του. Έτσι δέν είναι;

ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι, κύριε, δέν είναι έτσι. Δέν μου έπιασε καμιά τέτοια περιπέτεια ως τώρα. Έγώ δέν έχω στον κόσμο παρά μόνο τί μητέρα μου. Έργαζόμουν γιά να τή συντηρώ σ' ένα έργοστάσιο κρεββατικών λουλουδιών. Άλλά άρρωσθηα κι' έχασα τί θεσί μου. Άρρώσθηε κι' ή μητέρα μου από τί λύπη της. Κι' άπόρη δέν είχα...

Θεέ μου, γιατί σάς έλω όί' αυτά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έξακολούθηστε, σάς παρακαλώ, εξακολούθηστε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Άναγκάζομαι να σάς άνοιξω την καρδιά μου γιατί με παρεγγήρασε, κι' άκόμα γιά να μ'αβέτε όί'... (Διακούεται από τό βήχα).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ώ, μικρούλα μου, μικρούλα μου! Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... Δέν έχετε άπορη ούτε ένα φράγκα... Άλλά έγώ μπορώ να σάς βοηθήσω. (Σιγά). Τα έξω κι' αυτά τό κόπια.

ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι, κύριε. Δέν θέλω να με βοηθήσετε. Δέν σάς τό έλω αυτά γιά να με λιπηθήτε, άλλα γιά να μ' αφήσετε ήσυχη και γιά να μη φερεστε άλλοτε τόσο έπιτόπια στις άγνωστες νύες που σιναντάτε στο δρόμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άλλά μου άρέσετε τόσο, τόσο πολύ... Κι' ή πασχαλιές σας ένδοιάζουν τόσο μεθυστικά!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σωπάτε! Λέτε ψεύματα... Ούτ' έγώ σάς άρεσα περισσότερο από τό διάφορα κοριτσιά που σιναντάτε στο δρόμο, ούτε ή πασχαλιές μου ένδοιάζουν μεθυστικά, γιατί είναι ψεύτικες!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ψεύτικες!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, είναι ψεύτικες. Μά έγώ δέν είμαι ψεύτρα. Σάς έλεο την αλήθεια. Σάς είπα ότι εξαχόμουν σ' ένα εργοστάσιο κρεββατικών λουλουδιών, άλλ' άρρωσθηα κι' έχασα τί θεσί μου. Τότε, κι' άρρωσθη άκόμα, προσπαθούσα στο σπίτι να κατασκευάζω διάφορα άνθη. Όταν βραδυναίε, ή μητέρα μου τά έπαιρνε και τά πηγαίνε να τά πουλήσει στο κέντρα. Μά άρρώσθηε κι' ή μητέρα μου κι' έτσι άπόρη πια άναγκαστή να βγω έγώ να πουλήσω τα άνθη μου. Μά δέν είμαι καλή... Τρέμω... Και κρυονεώ... Έπειτα δέν έχω κάμια ποτέ ως τώρα αυτή τί δουλειά και ντροπιαία. Έπειτα ύπάκουη και πολλοί κύριοι σαν κι' εσάς και... μ' αναχωρείτε, άλλα!... (Γονατίζει και σταυρώνει τά χέρια της). Θεέ μου, πόσον ύποφέρω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεσποινίς, έγώ μ' άρρωσθη τό λουλουδιά σας. (Σιγά). Δέν πιστεύω να τά έψημα όί' αυτά γιά να της άγοράσω τό άνθη της. (Δυνατά). Λοιπόν, δεσποινίς, μου τις δίνετε τις πασχαλιές σας όλες γιά πενήνια φράγκα;

(Έκείνη δέν άπαντά. Βήχει, βήχει και εξαφρα ένα κύμα αίματος βγαίνει άπ' τό στόμα της και βραει κατακόκκινες τις πασχαλιές).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (άποστηρίζοντας την Σιγά). Φτώχη μικρούλα!... Έλεγε λοιπόν την αλήθεια; Φτώχη μικρούλα!... (Δυνατά). Συγγώρεσέ με, καλή μου άγνωστη... Συγγώρεσέ με...

(Έκείνη δέν βήχει πια... Δέν σαλεύει... Πέφτει παγωμένη μέσα στα χέρια του).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πέθανε; Τί κακό!... Τί φοβερό κακό!... Τί ανέλπιστο!... Μία άγνωστη κοπέλλα νεκρή μέσα στην άγκαλιά μου, κι' ένα σοφό ματωμένο πασχαλιές!... Το αίμα κι' ό θάνατος!... (Πλαγιάζει τί νεκρή κόρη στον πάρκο και τρέχει να βρη κανέναν άγνωστομά, τραυλίζοντας ταγαμήνα). Φτώχη μικρούλα!... Άτυχη μικρούλα!... Τί γκάφα ποζάμα!... Δέν θά παρηγορηθώ ποτέ, ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ, (ξαναβγαίνει κουρασμένη στον πάρκο). — Άχ, κύριε!... Άν έξορατε τόσο είμαι διαταραγμένη, δέν θά μου λέγατε αυτά τό λόγια... Σ...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άποστηραμένη; Ώ, όχι... όχι. Είμαι νέος, είστε νέα, ή νύχτα είναι γρήγομα μεθυστική... Είναι νύχτα άνοιξιάτικη κι' ή πασχαλιές σας μεθούν με τ' άρώμα τους... Λοιπόν πώς θέλετε να μη μέ γρηπτη ή άποσφραμίσα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Άν έξορατε, κύριε... Άν έξορατε... Αυτές ή πασχαλιές... Θεέ μου!... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Είναι τρομερή κομποματωτό!... (Δυνατά). Κλαίτε; Ώ, Θεέ μου!... Έπιτρέψτε μου να σρογγίσω με τό χέρι μου τα δάκρυά σας...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κύριε, θ' αναγκαστώ να σάς τα πω όλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ, (σιγά). — Έτσι λένε όλες. Βεβαιώθηκα πια τί συμβαίνει. Είναι μία κόρη της γαρίας που θέλει να με τροβήξει με δάκρυα και με τραγικές ιστορίες. (Δυνατά). Ναι, μικρούλα μου... Καταλαβαίνω... Ήσουν άγνή σαν τό κύνιο. Άλλά βρήθε κείνοσ έλλεινος, πρδοότης, άναστροφή, και τό κύνιο, τό κωμμένο, έχασε άδελιά του την αγνότητά του. Έτσι δέν είναι;

ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι, κύριε, δέν είναι έτσι. Δέν μου έπιασε καμιά τέτοια περιπέτεια ως τώρα. Έγώ δέν έχω στον κόσμο παρά μόνο τί μητέρα μου. Έργαζόμουν γιά να τή συντηρώ σ' ένα έργοστάσιο κρεββατικών λουλουδιών. Άλλά άρρωσθηα κι' έχασα τί θεσί μου. Άρρώσθηε κι' ή μητέρα μου από τί λύπη της. Κι' άπόρη δέν είχα...

Θεέ μου, γιατί σάς έλω όί' αυτά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έξακολούθηστε, σάς παρακαλώ, εξακολούθηστε...

ΕΚΕΙΝΗ. — Άναγκάζομαι να σάς άνοιξω την καρδιά μου γιατί με παρεγγήρασε, κι' άκόμα γιά να μ'αβέτε όί'... (Διακούεται από τό βήχα).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ώ, μικρούλα μου, μικρούλα μου! Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... Δέν έχετε άπορη ούτε ένα φράγκα... Άλλά έγώ μπορώ να σάς βοηθήσω. (Σιγά). Τα έξω κι' αυτά τό κόπια.

ΕΚΕΙΝΗ. — Όχι, κύριε. Δέν θέλω να με βοηθήσετε. Δέν σάς τό έλω αυτά γιά να με λιπηθήτε, άλλα γιά να μ' αφήσετε ήσυχη και γιά να μη φερεστε άλλοτε τόσο έπιτόπια στις άγνωστες νύες που σιναντάτε στο δρόμο.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άλλά μου άρέσετε τόσο, τόσο πολύ... Κι' ή πασχαλιές σας ένδοιάζουν τόσο μεθυστικά!...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σωπάτε! Λέτε ψεύματα... Ούτ' έγώ σάς άρεσα περισσότερο από τό διάφορα κοριτσιά που σιναντάτε στο δρόμο, ούτε ή πασχαλιές μου ένδοιάζουν μεθυστικά, γιατί είναι ψεύτικες!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ψεύτικες!

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, είναι ψεύτικες. Μά έγώ δέν είμαι ψεύτρα. Σάς έλεο την αλήθεια. Σάς είπα ότι εξαχόμουν σ' ένα εργοστάσιο κρεββατικών λουλουδιών, άλλ' άρρωσθηα κι' έχασα τί θεσί μου. Τότε, κι' άρρωσθη άκόμα, προσπαθούσα στο σπίτι να κατασκευάζω διάφορα άνθη. Όταν βραδυναίε, ή μητέρα μου τά έπαιρνε και τά πηγαίνε να τά πουλήσει στο κέντρα. Μά άρρώσθηε κι' ή μητέρα μου κι' έτσι άπόρη πια άναγκαστή να βγω έγώ να πουλήσω τα άνθη μου. Μά δέν είμαι καλή... Τρέμω... Και κρυονεώ... Έπειτα δέν έχω κάμια ποτέ ως τώρα αυτή τί δουλειά και ντροπιαία. Έπειτα ύπάκουη και πολλοί κύριοι σαν κι' εσάς και... μ' αναχωρείτε, άλλα!... (Γονατίζει και σταυρώνει τά χέρια της). Θεέ μου, πόσον ύποφέρω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεσποινίς, έγώ μ' άρρωσθη τό λουλουδιά σας. (Σιγά). Δέν πιστεύω να τά έψημα όί' αυτά γιά να της άγοράσω τό άνθη της. (Δυνατά). Λοιπόν, δεσποινίς, μου τις δίνετε τις πασχαλιές σας όλες γιά πενήνια φράγκα;

(Έκείνη δέν άπαντά. Βήχει, βήχει και εξαφρα ένα κύμα αίματος βγαίνει άπ' τό στόμα της και βραει κατακόκκινες τις πασχαλιές).

ΕΚΕΙΝΟΣ, (άποστηρίζοντας την Σιγά). Φτώχη μικρούλα!... Έλεγε λοιπόν την αλήθεια; Φτώχη μικρούλα!... (Δυνατά). Συγγώρεσέ με, καλή μου άγνωστη... Συγγώρεσέ με...

(Έκείνη δέν βήχει πια... Δέν σαλεύει... Πέφτει παγωμένη μέσα στα χέρια του).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πέθανε; Τί κακό!... Τί φοβερό κακό!... Τί ανέλπιστο!... Μία άγνωστη κοπέλλα νεκρή μέσα στην άγκαλιά μου, κι' ένα σοφό ματωμένο πασχαλιές!... Το αίμα κι' ό θάνατος!... (Πλαγιάζει τί νεκρή κόρη στον πάρκο και τρέχει να βρη κανέναν άγνωστομά, τραυλίζοντας ταγαμήνα). Φτώχη μικρούλα!... Άτυχη μικρούλα!... Τί γκάφα ποζάμα!... Δέν θά παρηγορηθώ ποτέ, ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Θεέ μου, πόσον ύποφέρω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.